

[Aksel Larsen.]

nye medlemmer. Dertil er fællesmarkedets egne indre vanskeligheder for store. Og man skal heller ikke vente alvorlige forhandlinger optaget. Dem har man nu ventet på siden 1961, og bestandig har man ventet forgæves. Naturligvis bør man ikke tvivle på, at enøjede fællesmarkedstilhængere i Danmark bestandig øjner muligheder for sådanne forhandlinger. Ja, måske har man bemærket, at jeg har en skrevet tale, den er udarbejdet af hensyn til pressen, men jeg ser her, at jeg videre ville sige: „det gjorde de enøjede fællesmarkedstilhængere også i 1961 og i 1967. Da Frankrig skiftede præsident, var de straks overoptimistisk forvisset om, at nu åbnedes døren til fællesmarkedet. Nu vil de formentlig klamre sig til den forestilling, at efter valget i Tyskland må vi da blive budt velkommen, og når også denne lygtemand er fordunstet i fællesmarkedsmosens tåger, vil de finde nye påskud til mærkværdige håb“. Og så bliver det alt sammen foregrebet af hr. Henry Christensen, som i sin tale udtrykkelig sagde, at præsidentskiftet i Frankrig har skabt nye forhandlingsmuligheder, og at den positive indstilling hertil i Vesttyskland i hvert fald ikke vil blive formindsket ved det forestående regeringsskifte.

Det er ligegyldigt, hvad der sker ude i Europa, så kommer fællesmarkedstilhængerne og siger: nu, nu er det sikkert, nu kommer forhandlingerne. Og det vil de blive ved med at sige, uanset hvad der sker, og uanset hvad der ikke sker. Så siger hr. Henry Christensen oven i købet:

„Trods en voksende opinionsmodstand i Storbritannien fik den engelske premierminister på sin kongres forleden klar tilslutning til at fastholde Englands ansøgning.“

Hvis det var klar tilslutning, ja, så er hvidt om end ikke sort så i hvert fald mørkegråt. Labourpartiets kongres stillede netop sådanne betingelser for Englands eventuelle indtræden i fællesmarkedet, at alene derigennem er der lukket af, og måske er det også gået op for hr. Henry Christensen, at det konservative parti og det liberale parti i England også er ved at blive modstandere af engelsk indmeldelse i fællesmarkedet. Så sammen med England kommer vi ikke ind, men måske vil venstre

ligervis som dets medlem hr. Anders Andersen se stort herpå.

Men medens man venter, og medens man stadig har håb og stadig siger, at der kommer forhandlinger, undlader man den nødvendige nyorientering af Danmarks erhvervs politik, som hidtil har været orienteret henimod optagelse i det, jeg tillader mig at kalde det moderne hellige romerske rige af tysk nation. I denne orientering kan man også finde en god del af årsagen til det, statsministeren kalder de fundamentale svagheder i dansk økonomi. Og imens svækkes Danmarks konsekvente stræben henimod den nordiske union, og kanhænde svækkes også i vore broderlande troen på Danmarks vilje til at stræbe efter det nordiske økonomiske fællesskab.

Statsministeren har tidligere udtalt sig betydelig mere utvetydigt om det nordiske samarbejde, end han formåede i sin tale i tirsdags. Måske skal årsagen hertil søges i det, jeg allerede har talt om, hensynet til, at han er statsminister i en trepartiregering, og at enigheden mellem disse tre partier ikke er så absolut. I hvert fald har et af regeringspartierne, venstre, på sit landsmøde vedtaget en resolution om markedspolitikken, som ånder kærlighed til fællesmarkedet, men kølighed over for det nordiske. Den lyder som bekendt således:

„Venstre fastholder det europæiske sigte i markedspolitikken og opfordrer regeringen til fortsat at søge alle forhandlingsmuligheder herom udnyttet. De nordiske forhandlinger må videreføres ud fra en positiv indstilling. Der bør dog ikke træffes beslutning om ikrafttrædelse af en nordisk toldunion, så længe der foreligger muligheder for en dansk tilslutning til en europæisk toldunion.“

Hvis venstres folketingsgruppe og regeringsmedlemmer føler sig bundet af denne landsmødevedtagelse — men det ved vi jo ikke med bestemthed; jeg har hørt hr. Henry Christensen fortælle i TV, at i visse spørgsmål vil folketingsgruppen springe op og falde ned på, hvad landsmødet har vedtaget — ja, så kan venstre have sin positive indstilling til noget så beskedent som en videreførelse af de nordiske forhandlinger på en meget lille plads, og så må de jo ikke ende med noget resultat, så længe venstre kan sige, at der foreligger bare tænkte mu-